

இலங்கை வித்தியா போதினி

THE CEYLON

JOURNAL OF EDUCATION

(Tamil Section.)

பிரதம பத்திராதிபர் :
திரு. எச். டப்ளியூ. ஹெஸ்டர் அவர்கள்.

பத்திராதிபர் சபை :
திரு. எம். எம். டி. எஸ். ஜயரத்ன அவர்கள்.
பண்டிதர். அ. சிற்றம்பலம் அவர்கள்.
திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.
திரு. எம். எஸ். எம். ஹட்டாட் அவர்கள்.

மனேஜர் :— திரு. சி. குணசேகர அவர்கள்.

வருடச் சந்தா ரூபா 3-00

சந்தாப் பணத்தை கொழும்பு, வித்தியா கந்தோர், இலங்கை வித்தியா போதினி மனேஜர் என்ற விலாசத்துக்கனுப்பவேண்டும்.

அறிவித்தல்:—செக் மூலம் பணம் கொடுத்தல். சில வங்குகள் ரூ. 10/-க்குக் குறைந்த செக்குகளுக்கும் கொழும்பு தனிரந்த ஏனைய இடங்களிலிருந்து வரும் செக்குகளுக்கும் கொமிஷன் எடுக்கின்றபடியால் சந்தாதார் அவ்வகைச் செக்குமூலம் பணம் கொடுக்கும்போது கொமிஷனையும் செக்குகளில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இப்பத்திரிகைக்கு விஷயதானம் செய்யும் கட்டுரையாளர் வெளியிடும் அபிப்பிராயங்களைப் பிரதம பத்திராதிபரும் பத்திராதிபர் சபையினரும் கட்டாயமாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனரென வாசகர்கள் கருதக்கூடாது.

தொகுதி-8 |

மார்ச்/ஏப்ரல் — 1950.

| பகுதி-3

பத்திராதிபர் சிறிப்புகள்

நாம்

அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை வித்தியா போதினியுடன் ஒன்று சேர்க்கப் பட்ட இலங்கை வித்தியா போதினியின் முதற்பகுதி வெளி

யாகியபின் ஆறு வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன; இந்த ஆறு வருடங்களும் இலங்கையினது கல்வியின் சரித்திரத்தில் நிகழ்ச்சிகள் நிராயினவனவும் முக்கியமானவையுமாகும். வருடந்தோறும் எமது சந்தாதாரர்களின் தொகை பெருகி வருவதைக் கண்டு திருப்தியடைகின்றோம்; இப்பொழுது ஆசிரியர்கள், கல்வித்துறை ஆராய்ச்சியாளர், கல்வியில் ஊக்கங்கொண்டுள்ள ஏனையோர் ஆகிய பலர் எமது சஞ்சிகையினைப் படித்து வருகின்றனரென எண்ணுவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு.

ஆசிரியர்களுக்கு அவர்கள் தொழிலில் பயன்படக்கூடியவையும் ஆர்வமுண்டாக்கக்கூடியவையுமான விஷயங்களை இச்சஞ்சிகையின் மூலம் அளிக்க முயன்றுவந்திருக்கிறோம்; தெரிந்தெடுத்துப் பிரசுரிக் கத்தக்கதாக, கல்வி சம்பந்தமான விஷயங்களில் மேலுய அதிகமான கட்டுரைகள்—அவை கொள்கைபற்றியவையாயிருப்பினும் சரி, சாதாரணமுறை பற்றியவையாயிருப்பினும் சரி—கிடைக்குமாயின் இத்துறையில் நாம் மேலும் அதிக வேலை செய்தல் கூடும். கல்வி சம்பந்தமான சஞ்சிகையில் கல்வித்துறையில் நிகழும் வேலைகள், முயற்சிகள், பரிசோதனைகள் ஆகிய இவற்றைப்பற்றிய விவரங்கள் அதிகமாகக் காணப்பட வேண்டுமென்பதை வாசகர்கள் ஒப்புக்கொள்வர். பாடசாலைப் பரிசோதனைகள், குறிப்பிட்ட பாடங்களைக் கற்பிக்கும் முறைகள், பல்வேறு வகைப் பாடசாலைகளிலுமுள்ள ஆசிரியர்களின் பிரச்சினைகள், இரண்டாம் பாஷைகளைக் கற்பித்தல், தரப்படுத்தப்பட்ட பரீட்சைகள், பாடநேரத்துக்குப் புறம்பான முயற்சிகள், கட்டுப்பாடு, பாடசாலைகளில் வேலையினை ஒழுங்குபடுத்துதல், நிர்வாகப் பிரச்சினைகள் முதலி விஷயங்களைப்பற்றித் தகுந்த கட்டுரைகளைப் பத்திராசிரியர் குழுவினர் வரவேற்பர்.

வித்தியாதரிசிகள், கல்வி நிலையங்களின் அதிபர்கள், பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளிலுமுள்ள விசேட திறமை

வாய்ந்த ஆசிரியர்கள் ஆகியோர் ஆசிரியர்கள் செய்யும் வேலையில் அவர்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய கட்டுரைகளை எழுதி அனுப்பக்கூடுமாயின், இச்சஞ்சிகையினை மேலும் பயன்படக்கூடியதாகவும், கவர்ச்சி மிக்கதாகவும், சிறந்ததாகவும் ஆக்குவதற்கு நாம் செய்யும் முயற்சிகளில் எமக்குப் பெரிதும் உதவிபுரியக்கூடும். அத்தகைய கட்டுரைகள் எமது பிரசுரத்தின் உபயோகத்தையும் புகழையும் பெருக்கும்; அத்துடன் ஆசிரியர்களுக்கெனவே முக்கியமாக அமைந்துள்ள இச்சஞ்சிகையின் தொழில் நோக்கையும் உறுதிப்படுத்தும். ஆகையால் ஆசிரியத் தொழிலிலும் அதற்கு வழிகாட்டுவதிலும் ஈடுபட்டுள்ள எல்லோரையும் அவர்கள் பரிசோதனைகளையும், ஆராய்ச்சிகளையும், பிரச்சினைகளையும் விவரித்துக் கட்டுரைகள் எழுதி அனுப்புமாறு வேண்டுகின்றோம்.

இச்சஞ்சிகைக்கு வேண்டிய திருத்தங்களைப்பற்றியும் இதில் எத்தகைய கட்டுரைகளைப் பிரசுரித்தல் வேண்டுமென்பதுபற்றியும் வாசகர்களிடமிருந்து எமக்குக் கிடைத்துள்ள ஆலோசனைகள் மிகச்சிலவேயாகும். வாசகர்கள் கூறும் ஆலோசனைகள் யாவற்றையும் நாம் நிச்சயமாகவே ஏற்றுக்கொள்ளுவோமெனக் கூற மாட்டோம்; ஆயினும் இயன்றவரையில் அவர்கள் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்ய விருப்புகின்றோம்; ஆகையால் இவ்விஷயங்களில் வாசகர்களின் அபிப்பிராயங்களை வரவேற்போம்.

தொழில்முறைக் கல்வியும் செய்து கற்றலும்.

(எவ். ஜி. பியர்ஸ்)

(சென்ற மாதத் தொடர்ச்சி)

பெரும்பாலோர் குறிப்பிடும் 'தொழில்முறைக் கல்வி' என்பதனை விளக்குபொருட்டு, பல தரங்களைக்கொண்ட தொழில்முறைப் பயிற்சித் திட்டமொன்றினை இதுவரை ஓரளவுக்கு விளக்கிக் காட்டினேன். ஆனால் இம்முறையைத் தவிர்ந்த ஏனைய வகைக் கல்வி முறைகள் யாவும் அநுபவசாத்தியமற்றவை என்றாவது, நூல்முறைக் கல்வி கற்கத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டோர் கேவலம் புத்தகங்களை மட்டும் ஏட்டுப்படிப்பாகக் கற்கின்றனர் என்றாவது, அவர்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடிய தொழில்களை ஈற்றிற் செய்யக்கூடியவர்களாகப் பயிற்றப்படவில்லை என்றாவது தவறான முடிவுக்கு நீங்கள் வந்துவிடக்கூடாது. யான் முன்னர்க் குறிப்பிட்ட உதாரணத்தை மீட்டும் எடுத்துப் பார்த்தால் அங்ஙனம் அர்த்தங்கொள்ளல் பிழையென்பது நன்கு புலனாகும்.

விவேக ஈவு குறைவுள்ள பிள்ளைகளின் நூல்முறைக் கல்வியினை இடையில் நீக்குதலின் நோக்கம் வாழ்க்கைக்குப் பிரயோசனமுள்ள அறிவைப் பெறுதற்குரிய வசதிகளை அவர்களுக்கு அளியாமல் இருப்பதற்கன்று; அதற்குரிய காரணம் என்னவெனில், அப்பிள்ளைகளுடைய புத்திக்கூர்மை (மேற்காட்டிய உதாரணத்தில் திரிகோணத்தின் குத்துயரம் இதனைக் குறிக்கும்) குறைவாக இருக்குமிடத்து, அவர்களுடைய பொதுக் கல்வி (திரிகோணத்தின் அடி இதனைக்

குறிக்கும்) அகன்றதாய் அல்லது நீடித்ததாயிருப்பதால் அவர்களுக்கு எவ்வித நன்மையும் உண்டாகாது. அங்ஙனம் இருக்கச் செய்வது அவர்களை ஒருவகையில் சமநிலையற்ற தன்மையையுடையவர்களாக்கி விடுவதாக முடியும். பொதுக் கல்வி யெனும் அடி போதிய அளவு இல்லாமல் மிகவும் இளம் வயதிலேயே ஒரு சில துறைகளில் விசேஷ பயிற்சியை ஆரம்பித்ததன் காரணமாகச் சமநிலை தவறி நிற்கும் இயல்புடைய (முன்னர்க் கூறிய உதாரணத்தில் யாம் மெல்லிய நீண்ட கோலுக்கு ஒப்பிட்ட) பிள்ளைகள் விஷயத்தில் மேற்கூறிய கொள்கையின் உண்மையினைக் கண்டோம். பொதுக் கல்வியினைக் கனிஷ்ட உயர்தரப் பாடசாலைப் படிவரை கற்று, பின்னர் சிரேஷ்ட உயர்தரப் பாடசாலைப் படிவரை தொடர்ந்து கற்று, அதன்பின்னர் சர்வ கலாசாலைப்பிரவேசப் படிவரை தொடர்ந்து கற்கும் பிள்ளைகள் விஷயத்தில், அவர்களுக்குப் பலமான அத்திவாரம் இடும் நோக்கமாக, மேற்கூறிய உதாரணத்திற் குறிப்பிட்டுக் காட்டியவாறு திரிகோணத்தின் அடி படிப்படியாக அகன்று பின்னர் விசேஷப் பயிற்சி ஆரம்பிக்குங்கால் அது படிப்படியாகக் குறுகி இறுதியில் உன்னத திறமை யெனும் உச்சநிலையைடையும்வரை உயர்ந்து செல்லுகிறது.

இனி இவ்விஷயத்தின் பிறிதோர் அர்ச்சத்தையும் சிறிது கவனிப்போம். 'தொழில்முறைக் கல்வி'யில் வேறொருவகையுமுண்டு. அந்த அம்சத்துக்கே இப்பெயர் சாலப் பொருத்தமுடைத்தென்று கூறலாம். குறித்தவொரு தொழிலில் ஈடுபடுவதற்குமுன்னர் அளிக் கப்படும் பயிற்சி என்ற கருத்திற்கிசைய 'தொழில்முறைக் கல்வி' யினைக் குறிப்பிடும் பொழுது, மயங்க வைத்தல் எனும் குற்றம் நிகழா திருப்பதற்காகவே யான் 'தொழிற்றுறைப் பயிற்சி' எனஞ் சொற் றொடரை வேண்டுமென்றே பிரயோகித்துள்ளேன். எனவே பிறி தொருவகையான இத்தொழில்முறைக் கல்விக்கு வேறொரு பதத்தைப் பிரயோகிக்க விரும்புகிறேன். நாம் அதனைச் 'செய்து கற்றல்'

அல்லது 'செய்கையினாற் கற்றல்' என்று சொல்லலாம். ஆசிரியர்களின் பரிபாஷைக்கேற்பக் கூறுவதாயின், இதனைச் 'செய்முறைக்கல்வி' எனலாம். 'செய்கையினாற் கற்றல்' என்று கூறுவதே மிகப் பொருத்தமாகும். ஏனெனில் இது 'செய்கை' என்பதனை வாசித்தல், மனப்பாடஞ்செய்தல், மீட்டல் என்பவற்றோடு ஒப்பிட்டு நோக்க உதவியளிப்பதாக விருக்கும். எனினும் இவை யாவும் ஒரு வகையான அல்லது வேறு வகையான செயல்கள் என்பதை யாம் மறுக்க வொண்ணாது. ஆயினும் பொருள் தெளிவாக விளங்கும் பொருட்டு 'செய்கையினாற் கற்றல்' என்ற சொற்றொடரையே உபயோகிக்க விரும்புகின்றேன்.

'செய்கையினாற் கற்றல்' என்றால் என்ன என்பதைப்பற்றி ஆசிரியர்களாகிய உங்களுக்கு யான் விளங்கப்படுத்த வேண்டிய தில்லை. ஆனால் ஆசிரியரல்லாதவர்களின்பொருட்டு இதனைச் சிறிது விளக்கிக் காட்டுவது நன்றெனக் கருதுகிறேன். இப்பதத்துக்கு முதன்முதலில் கொடுக்கப்பட்டிருந்த அர்த்தம் ஒன்று; ஆனால் ஆசிரிய உலகம் இதனை அர்த்தபுஷ்டியுள்ள பதமாக மாற்றிக்கொண்டே வந்துவிட்டதெனலாம். முற்காலத்தில் ஒரு ஆசிரியர் கதவு என்ற சொல்லைப் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்க விரும்பினால், க-த-வு என்று ஒவ்வொரு எழுத்தாக எழுத்துக் கூட்டச்செய்து பின் அப்பதத்தைப் பிள்ளைகள் உச்சரிக்கும்படி செய்வது வழக்கம். இங்ஙனம் பல முறை எழுத்துக்கூட்டி உச்சரிப்பார்கள். பின்னர் அவ்வாசிரியர் பிள்ளைகளைப் பார்த்து, "பிள்ளைகளே! நீங்கள் பாடசாலைக் கதவைத் துடையுங்கள்" என்று சொல்லுவார். இவ்வாறு ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்ததாக டிக்கன்ஸ் என்னும் ஆங்கில நூலாசிரியர் எழுதிய நூலொன்றில் கூறப்படுகின்றது. மேற்கூறிய முறை ஒரு வகையில் செய்கையினாற் கற்றல் என்ற முறையின் ஆரம்ப படியாகும்

எனக் கொள்ளலாம். செய்கையினால் கற்றல் என்பதன் கருத்து என்ன? இக்கொள்கைப்படி பூமிசாத்திரம் கற்றல் என்பதன் பொருள் என்ன என்று சிறிது உற்று நோக்குவாம்.

பூமிசாத்திரம் கற்றல் என்பது, பிள்ளைகள் வெளியிடங்களுக்குப் பிரயாணஞ்செய்து நில வடிவங்களையும், மழை, நதிகள், காற்று, கடல் என்பவற்றால் ஏற்படும் அரிமானத்தையும், நேர்முகமாகப் பார்த்தறிந்து, மண்ணாலும், களிமண்ணினாலும் வேறு பொருட்களினாலும் மாதிரி வடிவங்கள் அமைத்துக் கற்றல் எனப் பொருள்படும். இங்ஙனமே இலக்கியம் கற்றல் என்பது, இலக்கியப் பகுதிகளை மனப் பாடஞ்செய்து ஒப்பித்தல், நாடக ரூபமாக்குதல், நாடகமாக நடத்தல், எழுதுதல் என்னும் சாதனங்களால் கற்றல் எனப் பொருள் படும். சரித்திரம் கற்றல் என்பது சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற இடங்களைத் தரிசித்துக் கண்டறிந்து கற்றல் எனப் பொருள்படும். குடியியற் கல்வி கற்றல் என்பது ஸ்தல ஆட்சி ஸ்தாபனங்கள் அலுவல் நடத்துப் முறைகளை நேர்முகமாகப் பார்த்தும், அம்முறைகளைப் பாடசாலையெனும் சமுதாயத்திற் கேற்ற முறையில் இனப் படுத்தி நடத்திக்காட்டியும் கற்றல் எனப் பொருள்படும்.

சுகாதாரமும் முதலுதவியும் கற்றல் என்பது அவற்றைப்பற்றிப் புத்தகத்தில் படிப்பதுமாத்திரமன்றி, அம்முறைகளைத் தினசரி வாழ்க்கையிற் பயன்படுத்திக் கற்றல் எனப் பொருள்படும். வெட்டுக் காயங்கள், புண்கள் ஆகியவை இருப்பதாகப் பாவித்துச் சிகிச்சை செய்து பழகுவதிலும்பார்க்க உண்மையான வெட்டுக் காயங்களுக்கும் புண்களுக்கும் சிகிச்சை செய்து பந்தனம் போடுதல் சிறந்த முறையாகும்.

இத்தகைய 'தொழில்முறைக் கல்வி' குறிப்பிட்ட ஒரு வயதில் ஆரம்பிக்கப்படுவது மில்லை; குறிப்பிட்ட ஒரு வயதில் முடிவடைந்து

விடுவதில்லை. இது தொழிற்றுறைக் கல்விபாக இல்லாதிருந்தாலும் ஒரு தொழிலைப் புத்திசாலித்தனமாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு இயன்ற அளவு சிறந்த சாதனமாக விளங்குகின்றது. மேலும் ஒரு பாடசாலையின் நூற் கல்வித் திட்டத்தில் 'செய்கையினுற் கற்றல்' ஓர் அங்கமாக இருப்பதோடு, அப்பாடசாலையின் பாடநேரத்துக்குப் புறம்பாகவுள்ள அம்சமென்ற முறையில் செய்முறைமுயற்சிகளாக அல்லது பிரியமுள்ள வேலைகளாகப் 'பொருட்களை ஆக்கிக் கற்றலும்' விசேஷ இடம் பெறுமாயின் அதுவே சாலச் சிறந்ததெனலாம். மத்திய இந்தியாவில் குவாலியர் என்னும் நாட்டில் யான் பதினாறு வருஷமாக நடத்திவந்த பாடசாலையில், ஒரு வாரத்தில் இரண்டு நாட்களில் பிற்பகல் முழுநேரமும் மாணவர்கள் தங்களுக்குப் பிரியமான வேலைகளைச் செய்யவிடப்பட்டனர். பிரியமான வேலைகள் பலவகைப்படும். பாலர் வேலைகளாகிய மணற்குழியில் விளையாடல், களிமண் வேலை, கடதாசி மட்டைவேலை, கொப்பிப்புத்தகம் தயாரித்தல், சங்கீதம், நாடகம் முதலியன தொடக்கம், மத்தியதர மாணவர்களின் பிரியமான வேலைகளாகிய 'போட்டோ' படம் எடுத்தல், தோல் வேலை, தச்சு வேலை, தோட்ட வேலை, 'வினோபுளொக் வேலை' ஆகியனவும், வளர்ந்த மாணவர்களின் பிரியமான வேலைகளாகிய குதிரைச் சவாரி, சிலம்ப விளையாட்டுகள், துப்பாக்கியால் சுடப்பழகுதல், ரேடியோ எந்திர வேலை, களிமண்ணிலும் கல்விலும் சிற்ப வேலை, உயர்தரப் படம் வரைதல், ஓவியம் தீட்டுதல், பட்சத்துக் கொருமுறை வெளிவரும் பாடசாலைப் பத்திரிகையை வெளியிடல் ஆகியாம் வேலைகளும் அப்பாடசாலையில் உண்டு. முதலில் ஒரு மாதம்வரை ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தனக்குப் பிரியமான வேலைகளைச் செய்யும்படி சுயேச்சையாக விடப்படும். அதன்பின்னர் அப்பிள்ளை ஒரு தவணைக்குத் தனக்குப் பிரியமான வெளிப்புறவேலை இரண்டினையும் பாடசாலையிற் செய்யக்கூடிய வேலை இரண்டினையும் ஒரே முறையில் தெரிந்தெடுக்கலாம். பிற்பகலின் முற்பகத்தில் பாடசாலை ஆசிரியர்கள்

எல்லாரும் பிள்ளைகளின் பிரியமான வேலைகளில் அவர்களுக்கு உதவி செய்து அல்லது செய்யக் காட்டிக்கொடுத்து வந்தார்கள். அதன் முன்னர் ஆசிரியர்கள் அங்கே நிற்கவேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு இல்லை. ஆனால் அநேக ஆசிரியர்கள் தாமாகவே நிற்க விரும்பினர். அது மட்டுமன்று; சிலர் தாமாகவே ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பிரியமான வேலை செய்வதில் மேலதிகநேரஞ் செலவழிக்கவும் முன்வந்தனர். இங்ஙனம் தாமாக விரும்பி அதாவது இஷ்டபூர்வமாகப் பிள்ளைகள் செய்கையினால் கற்றலினால், இம்முறை அவர்களின் ஆற்றலை யளவிடுதற்குச் சிறந்த சாதனமாக வமைந்துவிடுகின்றது. மேலும் இம் முறையானது அப்பிள்ளையின் ஆற்றலைப் பாடசாலை வரலாற்றுத் திட்டில் குறிப்பிடுதற்கேற்ற கருவியாகவும், சில சமயங்களில் அப்பிள்ளையின் தொழிற்துறைக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் அமைந்து விடுகின்றது.

படிப்பித்தலில் நாட்டமுள்ள ஓர் ஆசிரியருக்குச் செய்முறைக் கல்வியின் இருவகை அம்சங்களும் சிறந்த சாதனமாக அவர் மனதைக் கவரும் இயல்பினவாகும். இங்ஙனம் மனதைக் கவர்தற் குரிய காரணங்கள் யாவற்றுள்ளும் மிகப்பிரதானமானது எது வென்றால், இவ்விரு அம்சங்களும் ஒரு பிள்ளைக்கு இயற்கையாகவுள்ள கரிசனையை அல்லது மனக்கவர்ச்சியை இயற்கையாகத் தூண்டுவது போல வேறெந்த முறையும் இலகுவாகத் தூண்டிவிட முடியாது. அப்பாடசாலையிற் சேர்ந்த படித்தப் பழகியபின்னர், பிரியமான ஏதாவது ஒரு வேலையை மிகவும் ஆர்வத்துடன் செய்துவராத ஒரு பிள்ளையை யான் காணவில்லை என்று சொன்னால் அது புனைந்துரைமென நீங்கள் கருதிவிடக்கூடாது. மந்த புத்தியுள்ளதும் சாதாரண வகுப்புப் பாடங்களில் ஆர்வமற்றதும் போலத் தோற்றிய ஒரு பிள்ளை தொழில் முறைக்கான செய்முறைகள் ஒன்றிலோ டலவற்றிலோ சிறந்த ஆர்வமுள்ள பிள்ளையாக மாறக்

கூடும். எனவே அப்பிள்ளையை அத்தகைய செய்முறைகளில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கச் செய்வதற்கு அதற்குப் பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களை அளிப்பதால், அப்பிள்ளை நடுத்தாச் சாமர்த்தியமுள்ள பிள்ளையாக இராமல் தடுப்பதற்கு ஒரு வழியைக் காட்டியதாக முடியும். இதற்காகத்தான் ஆசிரியர்களின் உதவியுடனும் பெறக் கூடிய கருவிகாரணங்களுடனும் இயன்றவரை பல்வேறு வகைப்பட்ட பிரியமான வேலைகள் செய்வதற்குப் பிள்ளைகளுக்கு வசதிகள் அமைத்துக்கொடுப்பது விரும்பத்தக்கது. யான் முன்னர்க் குறிப்பிட்ட பிரியமான வேலைகளில் சிறுவர்களுக்குப் பிரியமான வேலைகளுக்கு வேண்டிய கருவிகளை அதிக செலவின்றிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இவ்விஷயத்தை யான் பிரதானமாக ஆசிரியர்களுக்காகவே எழுதுகின்றேனெனினும், செய்கையினால் கற்றல் அறகூலமடைவதற்குச் சர்வசாதாரணமாக முட்டுக்கட்டையாகவிருக்கும் ஓர் அம்சத்தைக் குறிப்பிடுகின்றமைக்காக ஆசிரியர்களை என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

‘கேட்டுக் கற்றல்’ அல்லது ‘வாசித்துக் கற்றல்’ முறையில் ஆசிரியர் காட்டும் கரிசனையிலும் செலவிடும் நேரத்திலும்பார்க்கக் கூடிய அளவுக்கு ‘செய்கையினால் கற்றல்’ முறையில் கரிசனைகாட்டி நேரம் செலவிட வேண்டியிருக்கும் என்பது மறக்கமுடியாத ஓர் உண்மையாகும். இதனை இன்னும் தெளிவாகக் க்ளக்குவதெனின், பிள்ளைகளுக்குப் பாடங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்து அவர்களை மீட்டும் மீட்டும் வாசிக்கச்செய்து கற்பித்தலாகிய சொல்லிக் கொடுத்துக் கற்பித்தல்முறை ஆசிரியரைப் பொறுத்தவரையில் சிரமக்குறைவான வேலை யென்று உண்மைதான். எனவே சிரமயில்லாத இந்த முறையை நாங்கள் மிகவும் உற்சாகத்துடன் எளிதில் பின்பற்றி விடுகிறோம். ஆகையால் இவ்வித முறைடைக் கைவிட்டு வேறு முறையைப் பின்பற்றுவதற்குச் சிறிது பிரயத்தனம் ஆரம்பத்தில்

செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஆசிரியர் அதிக சிரமப்படாமல் படிப்பிக்கும் முறையைக் கையாளுவது கஷ்டமில்லையல்லவா? மேலும் தமது மாணவர்களையும் தமது வேலையையும்விட ஓய்வு நேரத்தை அதிகமாக விரும்பும் ஆசிரியருக்கு இம்முறை மிக உகந்ததாக விருக்கும்.

தமது வகுப்பிலும் (வகுப்பில் மாத்திரமன்றி வகுப்புக்குப் புறத்தே வெளிவேலைகளிலும்தான்) செய்முறைகளைக் கையாளத் தொடங்கும்பொழுது தமது மாணவர்களின் முகமலர்ச்சியைக் காணும் எந்த ஆசிரியரும், அம்மாணவர்கள் நாள்தோறும் பாடசாலைக்கு வந்து பழைய கிரமப்படி, ஆர்வமின்றி விஷயங்களைக் கேட்டுக் கொண்டும் வாசித்தும், சாதனை வேலையென்று சொல்லி எழுத்து மூலமான சில அப்பியாசங்களைச் செய்தும் வரும்படி அம்மாணவர்களைக் கைவிட்டுவிடுவார் என்று நான் நம்பவே முடியாது.

செய்முறைகளைக் கையாளுவதால் ஆசிரியருக்கு அதிக வேலை உண்டென்பது உண்மைதான். ஏனெனில், மாணவர்களின் மனதைக் கவரத்தக்க முறையில் பாடங்கள் சம்பந்தமாகச் செய்து காட்டற் குரிய புதிய முறைகளைப் பற்றி ஆசிரியர் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய கவசியம் ஆனால், ஒன்றுமட்டும் யான் திடமாகச் சொல்ல முடியும். ஆரம்பத்தில் சிறிது பொறுமையுடன் செய்முறைக் கல்வி ஊட்டத்தொடங்கியதும் மாணவர்களிடம் ஏற்படும் நன்மைகளைக்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற எந்த ஆசிரியரும் ஆர்வமற்ற பழைய முறையான ஏட்டுப் படிப்பிணைபைக் கையாள விரும்பமாட்டார். ஆசிரியர் தாம் புதிதாக ஆரம்பிக்க வேலை (அவரும் செய்கையினூற் கற்கின்ற ராதலின்) மீட்டும் மனக் கவர்ச்சியுள்ளதாகவிருப்பதைக் கண்டு சம்முடைய முபற்சியின் பல்னைத் தாமே அறிந்துகொள்கின்றார்.

அன்றியும் புதிய முறையில் கற்க ஆர்வங்கொண்ட பிள்ளைகளின் முகமலர்ச்சியைக் காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் ஆசிரியரின் மகிழ்ச்சி அளவுகடந்து செல்லும் மேலும் கற்றலில் ஒரு புதிய உள்ளக்கிளர்ச்சியையும் மனப் பூரிப்பையும் உண்டாக்கித் தந்தவரும் முன்னர் பழைய முறையைக் கற்பித்தப் பழகியவருமாகிய பழைய ஆசிரியருக்கு அம்மாணவர்கள் ஒரு புதிய வரவேற்பு அளிப்பதைக் காணும் பொழுது, அவ்வாசிரியரின் மகிழ்ச்சியை அளவிடுதல் கூடுமா?

கவி இக்பாலின் கல்விக் கொள்கை

இந்தியக் கவியுலகில் ரவீந்திரநாத் தாகூரைப் போலவே இக்
பாலும் சிறந்தகவி; இவ்விருவரும் ஒரே கொம்பில் பூத்த இரண்டு
மலர் எனலாம். கவி மாத்திரமன்று; இக்பால் தாகூரைப் போலவே
சிறந்த தத்துவ ஞானியுங்கூட. உருது, பாரசீகம் ஆகிய மொழிகளை
அறிந்தவர்கள் இக்பாலின் கவிதாமேதையை அறிந்த அனுபவித்துப்
புகழ்கிறார்கள். ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் மூலம் அவருடைய
கவிச் செல்வத்தை மற்றவர்களும் அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது.
வாழ்வின் நிரந்தரமான பிரச்சினைகளோடு தற்கால பிரச்சினைகளையும்
பின்னி விளக்கும் அவருடைய கவிதை தமிழ் நாட்டில் பரவுமானால்
வாழ்வு புது மதுகை பெறுமென்பதில் ஐயமில்லை. இக்பால் விளக்கும்
கர்மயோகம் கீதாவாக்கியங்களை நினைவூட்டும். ஆத்மாவின் தனிப்
பண்பையும் அதன் எல்லையற்ற, கடவுளோடு சரிநிகர் உயர்வுதரும்
தகுதியையும் அவர் விளக்கும்பொழுது வாடிய பயிருக்கு அமுதநீர்
பெய்ததுபோல வாழ்வின் மகத்துவம் விளங்குகிறது. அவருடைய
கவிகள் முஸ்லிம்களுக்கு மாத்திரமல்ல, உலகமக்கள் எல்லோருக்குமே,
வீறுள்ள வாழ்வின் எக்களிப்புத் ததும்பும் பூரணத்தவத்தை மலரச்
செய்யக்கூடிய செய்தியைக் கொண்டிருக்கின்றன. சுதந்தரம் பெற்று
வரும் கிழைத் தேசங்களெல்லாவற்றுக்கும் இக்பாலின் சங்கநாதம்
புதுயுகத்தின் உதயகீதம் போன்றது எத்தனை சாயலுடையதானாலும்
வாழ்வு ஒன்று, மனிதன் ஒன்று, கடவுள் ஒன்று என்ற எண்ணத்தை
இந்த முஸ்லிம் மகாகவி தமது உருது கீதங்களிலும், பாரசீக கசல்
களிலும் தேசியப் பாடல்களிலும் உருப்போட்டுக் கொண்டிருப்பதைப்

பார்த்தால் யுக தர்மத்தின் எதிரொலி கேட்கிறது. “அல்லாஹு அக்பர்” என்ற மணிமந்திரத்தின் அர்த்தம் பரிபூரணத்துடன் தொனிக்கிறது. மனிதன் முன்னேற்றத்தின் மற்றொருபடியில் வீர வெற்றியுடன் ஏறி இறுமாப்புடன் நிற்பதைக் காணலாம்.

பல நூற்றாண்டாகவே நடைபெற்ற அரசியற் குழப்பத்தினாலும், படையெடுப்பினாலும், கலகத்தினாலும், பஞ்சத்தினாலும் கலங்கிய கீழ் நாடுகள் பரலோக வாழ்வு பெரிதென நினைக்கவும், இகலோகவாழ்வு துச்சமென எண்ணவும் பழகிக் கொண்டன அதைப் பெரிய தத்துவமாக்கி உலக வாழ்வை வெறுத்து ஒதுக்கும் மனப்பான்மையைக் கொண்டன. அவ்வெண்ணம் வளர்ந்தது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி அதில் நெய்யை ஊற்றி வந்தது. ரவீந்திரர் ஒரு புறத்திலும், இக்பால் மறுபுறத்திலும், பாரதி தமிழ் நாட்டிலும் இகததிலே பாத்தைக் காணுங்கள், நடமாடுங்கோயிலில் கடவுளைக் காணவேண்டுமென்று கவி மூலம் ஊக்கியெழுப்பி விட்டார்கள். இக்பால் இவ்வகையில் இஸ்லாத்தின் தீர்க்கதரிசி; யுக புருஷன்; கர்மவீரன். அவருடைய சித்தாந்தத்தைச் சிறிது கவனிப்பாம்.

கவிதையென்பது ஒரு புலவனின் உள்ளத்தில் அவ்வப்போது பிறக்கும் உணர்ச்சி, மனோநிலை இவற்றின் வெளிப்பாடுதானே. அது அப்புலவனின் உணர்ச்சிபோலக் கேட்போர் மனத்திலும் அவ்வணர்ச்சிகளை யுண்டாக்கி மடியும். அதற்கு மேல் கவியில் எதைக்கண்டோம் என்பார்கள் சில ரசிகர்கள். இக்பால் அந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர். மற்றக் கவின் கலைகளைப் போலவே, கவிதையும் வாழ்வை வளம் படுத்துகிறது. அதன் ரத்தோட்டத்தைத் துரிதப் படுத்துகிறது. இலட்சியத்தை விளக்குகிறது. ரசனையை விசாலமாக்குகிறது. வாழ்வின் ரசனையைத்தான். கலைக்காகவே கலை என்று உள்ளம் பண்படுவதற்கும் பூரணமான பெருவாழ்வைப் பெறுவதற்குமே கலை.

ஓடும் உணர்ச்சிகளையும், அலையும் மனோநிலைகளையும் படம் பிடித்துச் சொற்சித்திரம் தீட்டுபவரல்லர் இக்பால். அவர் விரிந்த அறிவு படைத்தவர்; தத்துவதர்சனி; கண்முன் காட்சிதரும் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு மார்க்கம் காணும் தத்துவ ஞானி. அவர் உண்டாக்கியிருக்கும் கற்பகப் பூஞ்சோலையின் அழகை மாத்திரம் பார்த்து நாம் மெய்மறந்து லோனால் போதாது. உருவத்தில் சொக்கப்பாய் உள்ளே நிறையும் ஜீவனை மறந்துவிடக்கூடாது. நாமத்தையும் ரூபத்தையும் பார்த்துவிட்டு அவையடங்கியுள்ள பொருட் பிரபஞ்சத்தை மறந்துவிடலாகாது

தனிமனிதனையும் சமூகத்தையும் உருப்படுத்தும் நாகரிகப்பண்பின் திரண்ட சக்திதான் கல்வியானால், உருவாக்கும் எண்ணங்களை பெண்ணி வாழ்வுக்குப் புதிய இலட்சியத்தை வகுக்கும் தீர்க்கதரிசி இக்பால் எனலாம். காலதேச நிகழ்ச்சிகட்கேற்ற எண்ணப்போக்குடையவர் அவர். வாழ்வின் நோக்கமென்ன? உலகுக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள தொடர்பென்ன? இலட்சியமென்ன? அதையடையும் மார்க்கமென்ன? உலகமென்னும் இச்செப்பிடு வித்தையின் ரகசியமென்ன? இவற்றை விளக்கும் தரிசனம்தான் மேலான தரிசனம். நடைமுறையிலிருக்கும் சமூக கோட்பாடுகள், தாபனங்கள், பண்பாடுகள், எண்ணப்போக்குகள் இவற்றை அலசி ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டாமா? பழமை, பண்பு, சம்பிரதாயம், நூறுநூறு ஆண்டுகளாக ஓடிப்பாய்ந்தவரும் அறிவு, ஆற்றல், கொள்கை எல்லாம் இக்கால வாழ்வுக்கே எவ்வளவுதூரம் பயனுடையன? எவ்வளவு தூரம் பயனற்றன? என்ற இன்றோரைன்ன விஷயங்களை யாராய்ந்தல்லவா கல்விமுறையைத் திட்டப்படுத்தவேண்டும். இக்பால் செய்தது இதுதான். கவிமூலம்; டேச்சுமூலம்; அற்புதமான உருதுக்கஜல்மூலம். நானில்ல அவ்வைர நாதங்கள் தவமுட்போது உள்ளத்தை ஊடுருவித்

தாக்குகின்றன. ஒருவனுடைய உள்ளமன்று; ஒரு சமூகத்தினுள்ள மன்று; ஒருதேசத்தினுள்ளமன்று; ஒருஉலகத்தின் உள்ளம்.

பிரச்சனை பழைய பிரச்சனை. ஆனால் எப்பொழுதும் புதிதாய்த் தோன்றும் பிரச்சனை. மாறிமாறி வரும் பிரச்சனை. உள்ளது சிறந்து முன்னேறிவரும் வாழ்வெனும் நாடகத்தில் மனிதனின் நடிப்பு விசித்திரமானது; அற்புகமானது; நின்று வியக்கும் அகிசயமுடையது. எவ்வளவு பெரிய மூர்த்தி; அதைக்காலிற் போட்டல்லவா மிதித்துக் கொண்டுபோகிறோம்.

மனிதனுடைய கண்ணைத்திறக்க வேண்டும்; வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்; அறிவை விடுதலை செய்யவேண்டும். மார்க்க மெங்கே? கல்வி. அக்கல்வியின் மூறை எத்தகையதென்பதை உணர்ச்சி ததும்பும் கவிதைமூலம் இக்பால் காட்டுகிறார். கல்வியென்றால் யாருக்கு? எதற்கு? என்ன கல்வி? மனிதனுக்குத்தான் கல்வி. உடம்புந் தோலுமா மனிதன்? உயிர் என்று ஒன்று உண்டு; அதுதான் ஆத்மா; நீலையுள்ளது; அழியாதது. ஆத்மா இல்லையென்றால் அழியும் உடலுக்குக் கல்வியினால் பயன் ஏது? கல்விகறி சோறு போன்றதன்று; அது அமிர்தம்; சஞ்சீனி; மனிதனை உலகத்தில் வாழ்வாங்கு வாழச் செய்வது. கட்டையில் போனபின்னரும் கதியாயிருப்பது கல்வி.

மனிதன் பெரியவன்; ஆத்மா பெரியது; ராச்சியம் பெரியதன்று; உலகத்திலும் பார்க்க ஒரு தனிமனிதனின் கௌரவம் பெரிது. வானமளந்தது அனைத்துமளந்திடும் தன்மையுள்ளது ஆத்மா. தேசம் பெரிது. அதிலுள்ள மக்கள் அதன் அங்கங்களென்று சொல்லித் தேசத்தைத் தெய்வமாகக்கொண்ட ஹெகெல் என்ற ஜெர்மன் அறிஞரும் அவரைப் பின்பற்றிய ஹிட்லர் முசோலினி வகையறாக்களும் அழிந்து போயினர். மனிதத்துவம் அழியவில்லை. சிலுவையில் அறையப்பட்ட யேசுநாதரின் உடம்பு அழிந்து விட்டது. மனிதத்

துவம்-அதுதான் தெய்வத்துவம் அழியவில்லை; மனிதனின் தனிப்பண்பான ஆத்மா பெரிது, நிலையுள்ளது, உயர்ந்தது என்பதைக் கூறுகிறார். அதுதான் வாழ்வின் அச்சாணி; “ஆத்மா தன்னைப் பந்தப்படுத்தும் கட்டுக்களை அறுத்து விடுதலை பெறுவதில் மாத்திரம் கேவலம் முனைந்து நிற்கவில்லை. தன்னை விளக்குவதில் தான் முனைந்து நிற்கிறது.” என்கிறார் இக்பால். ஆத்மாவின் விரிவுக்கு எல்லையில்லை; பூரணமான, விரிவான ஆத்ம வாழ்வைப் பெறுவதுதான் உலக முன்னேற்றத்தின் அடிப்படையில்தான் என்கிறார். “ஆத்மபலம்பெற்ற வாழ்வெனும் ரதி சமுத்திரம்போலப் பார்த்துவிடுகிறது.” எனவே ஆத்மாவை விசாலப்படுத்தி அதன் எல்லையில்லா விரிவை அடையச்செய்வதே கல்வி, கலை, சமூகம் ஆகிய எல்லாச் சாதனங்களும் கைக்கொள்ள வேண்டிய இலட்சியமென்கிறார்.

உலகத்தைவிட்டு அதற்குப் புறம்பேகின்று கொண்டு ஆத்மா பூரணமடைய முடியாது. உலகோடுகூடிப் போரிட்டுக் கருமஞ்செய்து அந்தத்தீயில் குளித்தால்தான் புடம். நன்மைக்கோ தீமைக்கோ மனிதன் சதந்திரமான ஒரு ஆத்மாவை நம்பிக்கைச் சொத்தாகப் பெற்றுவிட்டான். அதற்கு அவனே பொறுப்புள்ளவன். “தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா.” வெறுந்தறவினால் பயனில்லை. கருமஞ்செய்து தான் விடுதலை பெறவேண்டும். கருமஞ்செய்தால்தான் பூரணமடையலாம். உலகைத் துறந்து ஒடித் தனியாயிருந்து விடுதலைபெறலாமென்றால் அது முடியுமா? நிலவுக்கு ஒளித்துப் பாதேசம்போன கதை போலத்தான். “மனிதனே ஈசனைப்போல நீ மண் மீது, வந்து பணி செய்யவேண்டு” மென்கிறார் தாகூர். இக்பால் கூறுகிறார்—

“வாழ்வின் போராட்டத்தக்கு நீ தகுதி பெறவேண்டுமானால், உன் உயிரும் உடலும் வாழ்வெனுந்தீயில் மூழ்க வேண்டுமானால், உயர்ந்த மலைச் சிகரத்தில் கூடுகட்டு”

இவ்வாறு ஆன்மவளர்ச்சி எங்ஙனம் நடைபெறவேண்டும்? உலகம் ஆத்மாவைத் தாக்குகிறது. ஆத்மா உலகைத் தாக்குகிறது. இவ்வித பரஸ்பரதாக்குதலினால் ஆத்மா வளம் பெறுகிறது. ஒவ்வொரு நிமிடமும் உலகத்துக்கும் மனிதனுக்குமிடையில் பரஸ்பரத் தொடர்பும் இணக்கமும் ஏற்படுகின்றன. விஸ்வத்தின் அபிவிருத்தியில் மனிதன் கலந்து கொள்ளுகிறான். அதனால் தனது குறிக்கோளை அவன் நிச்சயித்து அமைத்துக்கொள்வது போலவே தன்னைச் சூழ்ந்த விஸ்வத்தின் குறிக்கோளையும் மாற்றியமைக்க உதவி செய்கிறான். உலகம் அவனை மாற்றுகிறது. அவன் உலகத்தை மாற்றுகிறான். இந்தக்கட்டு முயற்சியில் கடவுள்கூட அவனுக்கு உதவி புரிகிறார். ஆனால் அதை ஆரம்பிக்கும் வேலை மனிதனைச் சார்ந்தது. “மனிதர் தம்மிடத்துள்ள வற்றை மாற்றும்வரை ஆண்டவன் மனிதனுடைய நிலையை மாற்ற மாட்டான்,” என்பது திருக்குர்ஆன் வாக்கு.

தன்கையே தனக்குத்துணை. தான் தன்னை நிறைவுடையவனாக முயற்சி செய்யாவிட்டால், வாழ்வெனும் முன்னேற்றச் சக்தியின் உந்துதலை மனிதன் உணராவிட்டால், அவன் கல்லுத்தான்; சுவர்தான். சொந்தச் சமூகத்தின் கலைப்பண்பு, பழமை இவற்றிலிருந்து, புத்துணர்ச்சி பெறுதலுரை ஆத்மா விலாசமடையாது; விரிவடையாது தன் சமூகத்துப் புராதனக் கலைப்பண்பில் உயர்ந்தது எது? சிறந்தது எது? என்பதை அறிந்து, அனுபவித்துத் தனதாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இந்த அடிப்படையில்லாத கல்வி பயன்படாது. இரவல் இழிவானது. “ஏற்பதிகழ்ச்சி.” “இரப்பால் இரப்போன் முன்னையிலும் வறுமையடைகிறான்; வறுமை மேலும் இழிவடைகிறது” என்கிறார் இக்பால்.

இரவல்கலை, இரவல்கற்பனை, இரவல் சம்பிரதாயம் இழிவான தென்கிறார். அதனால் சொந்தக்கற்பனை கெட்டுப்போகிறது. தனித் தன்மை அழிந்து விடுகிறது. மேல்நாட்டு வெளியினுக்குகளைப் பின்பற்றுவது நாசகாரணமான தென்கிறார். “இரவல் கண்ணாடிபோட்டுப்

பார்ப்பதைபா செய்கிறோம்? இல்லையே. இரவல் கண்களையல்லவா பெறப்பார்க்கிறோம். தன்மதிப்பை இழக்கிறோம். இதனால் தேசத்தின் கற்பனைச் சக்திகளெல்லாம் தடைப்பட்டு விடுகின்றன. பாதந்திரராய் வாழாமல் சதந்திரராய் வாழவேண்டும். ஆன்மாவை வளம்படுத்த இது மிகவும் முக்கியமானது. தன் சொந்தத்தில் உண்மையைக்காண முயலாதவனுக்கு அதன் அனுபவம் எப்படிக்கிட்டும்? சதந்திரமான பிரயத்தனந்தான் அறிவின் சம்பந்தையடைய வழி. சத்தியம் பெரிதுதான். ஆனால் அதைநோக்கிச் செய்யும் யாத்திரையும் பெரிது; அற்புதமானது.

வெறும் அறிவினால் பயனில்லை. கிரியையில்லாத ஞானம் வெறும் பாரம். கருமஞ் செய்யவேண்டும். அறிவைப் பெறுவதெல்லாம் பயனுள்ள தொழில் செய்து தன்னையும் உலகத்தையும் முன்னேற்றப்பாதையில் இட்டுச்செல்லவே. விஞ்ஞான அறிவை விருத்தி செய்வதுதானாவாழ்வின் பயன்? இக்பால் கூறுகிறார்:—“விஞ்ஞானம் உயிரை ஒம்ப உண்டான ஒரு சாதனம். விஞ்ஞானத்தினால் ஆன்மாவைப் பூரணமாக்கலாம். விஞ்ஞானமுங் கலையும் வாழ்வின் தாசர்கள்; வாழ்வின் மணியில் பிறந்து வளர்ந்த வேலையாட்கள்.

ஞானத்தைக் கருமத்தோடு இணைத்தால்தான் சக்தி பிறக்கும். வெறும் புத்தகப்படிப்பினால் சக்திகள் வீணாகுபிற்று விடுகின்றன. ஞானத்தானு கல்வியின் பயன்? கருமத்தோடு கூடிய ஞானத்தினால் வாழ்வு சிறகுபெற்றுப் பறக்கிறது. புத்தகப் பூச்சியும் விட்டில் பூச்சியும் நடத்திய ஒரு சம்பாஷணையில் இக்பால் கூறுகிறார்:—

“நேற்றி ராவொரு புத்தகப் பூச்சிதான்
போற்று புத்தகச் சாலை யிருந்தொரு
மாற்றங் கூறி யழுதது மற்றதை
எற்றுக் கேட்டங் கிருந்ததோர் விட்டிலே.

சியனர் நூல்களின் பக்கம் வசித்திட்டேன்
 பயனி லாதுபா ராபிக் கிரந்தங்கள்
 நயமுடன் பல பாகங்கள் பார்த்திட்டேன்
 உயிர்கள் வாழ்வுர கஸ்ய முணர்ந்திலேன்

இருள் நிறைந்ததென் வாழ்வதொ ரிம்மியும்
 புரியுஞ் சோதி மலர்ந்திட வில்லையே
 தெரிவ தில்லையில் வாழ்வின் ரகசியம்
 பெரிதும் கற்றனன் கண்டில னுண்மையே

விளக்கிலே பட்ட விட்டி லுரைத்திடும்
 அளப்பில் நூல்கள்தின் றுலு மறிந்திடாய்
 பழக்க மாகவே யார்வம் வளர்த்திட்டால்
 கலக்க மின்றியவ் வாழ்வொளி காணலாம்.

கண்ணால் காணும் உலகம் ஒன்று; இலட்சிய உலகம் வேறொன்று
 ஒன்று மண்ணோடு சம்பந்தமுடையது; மற்றது ஆத்மாவோடு தொடர்
 புடையது. இந்த இரண்டு உலகுக்குமிடையில் மனிதன் வாழ்வு
 நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. இவற்றக்குள்ள சம்பந்தமென்ன? உலகம்
 பொய்; அஃதொருசாயல்; உலகம் மாயை என்கிறது வேதாந்தம்.
 காணும் உலகமேயெல்லாம். மனிதனும் உயிரும் அதன் விளைவே
 என்கிறது உலோகாயதம். ஆனால் இப்பால் கூறுகிறார்: “பிரத்தியட்ச
 உலகத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டே இலட்சிய வாழ்வை யடைய
 வேண்டும். ஆதலால் உலகம் அவசியம்.” ரவீந்திரநாத் தாகூர் ஓரிடத்
 தில் கூறுகிறார் —

“ஐம்புல னடக்கியே சம்மா விருக்கின்ற
 ஆகாத துறவு வேண்டேன்”

உலக பரிச்சயத்தினால் மனிதன் கெட்டுப் போகமாட்டான். உலகை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் பரிபூரணமடையவேண்டும். ஆனால் நல் வாழ்வுக்கு உலகைப் பயன் படுத்துவதல்லாமல் போகவாழ்வுக்குப் பயன்படுத்தக்கூடாது. உலகம் ஆத்மபலத்தினால்தான் நிலைத்திருக்கிறது. உலகம் கோவில், ஆண்டவனுடைய விலாசத்துக்கு நிலைக்களம். அங்கிங்கெனாதுபடி யெங்கும் கடவுள். “உலகம் முழுவதும் ஒரு மசூதி” என்கிறது திருக்குர்ஆன். ஆனால் ஆத்ம வாழ்வைக் கெடுக்கும் வழியில் உலகைப் பயன் படுத்தக் கூடாது.

மனிதன் உலகை ஆதாரமாகக் கொண்டு பூரணமடைய வேண்டும். சரி; உலகம் மக்களின் கூட்டம்; மனிதன் சமூகத்தில் ஒருவன். சமூகத்துக்கும் அவனுக்குமுள்ள சம்பந்தமென்ன? கல், கலை, ஆசாரம், பழக்கவழக்கம் எல்லாம் சமூகத்தில் பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்து வந்த சம்பத்து. அவற்றைப் புறக்கணித்து மனிதன் தன் ஆன்மாவை வளம்படுத்த முடியுமா? சமூகத்திலிருந்துகொண்டுதான் தனிப்பண்பை வளர்க்கவேண்டும். சமூகமிருந்தால்தான் மனிதனுக்கு வளர்ச்சியுண்டு. தன்னலமானது சமூகத்தில் மறையவேண்டும். சமூக நலமே தன்னலமாக மாறவேண்டும். ஆனால் தேசம் கடவுளன்று; மனிதனுக்காகவே தேசம். குறுகிய தேசாபிமானமும் சாதிரிந்த திமிரும் ஒருபோதும் ஆகாதவை; மனிதவளர்ச்சிக்கு ஈரோதமானவை; சர்வதேசியம் அவசியம்.

எல்லாம் அறிந்து எல்லாம் செய்கிறோம். ஆனால் மனிதனை ஈடேற்ற அறிவும் செயலும் மாத்திரம் போதுமா? பக்தியும் வேண்டும். அன்பு தான் மனிதனை முடிவாகப் பண்படுத்தக் கூடியது. அன்பில்லாத அறிவுஞ் செயலும் அபாயமானவை. உலகம் இன்று அணுக்குண்டால்

அழிவதற்கு அன்பில்லாமையே காரணம். மனிதத்தவத்தின் இறுதிப் பூரணம் அன்பில் கனியவேண்டும். பக்தியினால் ஆண்டவனை அறியலாம். மனிதனிடத்து ஈசனைக்காணலாம். விவேகானந்தர் கூறியது போல் மனிதனிடத்து ஏற்கெனவே அடங்கியுள்ள நிறைவை வெளிப்படுத்துவதே கல்வியானால் அது அன்பினால்தான் ஆகும்.

நவாபியூர் சோ. டீராஜன்.

சந்தாதார்களுக்கு அறிக்கை

ஒவ்வொரு வருஷமும் இலங்கை வித்தியா போதினியில் பத்துப் பகுதிகளே வெளியாகுமென்பதைச் சந்தாதார்கள் அவதானிப்பார்களாக. மார்ச்—ஏப்ரல் மாதங்களுக்கும் நவம்பர்—டிசெம்பர் மாதங்களுக்கும் கூட்டுப்பகுதிகள் பிரசுரமாகும். ஏப்ரல் மாதத்திலும் டிசெம்பர் மாதத்திலும் வித்தியா போதினி பிரசுரிக்கப்படுவதில்லை.

சி. குணசேகர

மானேஜர்

இலங்கை வித்தியா போதினி

வித்தியா கந்தோர்

கொழும்பு

10-3-50

முத்தமிழ்

(அ) நாடகம்

முற்காலத்தில் நாடகக்கலை தமிழ்நாட்டிலே தமிழ் மொழியின் ஒரு பகுதியாகவே வளர்ந்து வந்தது. முத்தமிழில் நாடகத்தமிழும் ஒன்றாகும். அகத்தியத்தில் நாடகத் தமிழுக்கும் இலக்கணக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. முதற் சங்க காலத்திலும் இடை சங்க காலத்திலும் பல நாடக நூல்களும், நாடக இலக்கண நூல்களும் தோன்றின. இவற்றிற் பல, பெயரும் அறிய முடியாமல் அழிந்து விட்டன. சிலவற்றின் பெயரும் சில பகுதிகளுமே இப்பொழுது நாம் அறியத்தக்கவையாய் இருக்கின்றன. பஞ்ச பாரதீயம், முறுவல், சயந்தம், பாதம், செயிற்றியம், குணநூல், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல், கூத்து நூல் முதலியன நாமியுந்த நாடக நூல்களிற் சிலவாகும்.

சங்க காலத்திலே வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் நாடகங்களை ஆர்வத்தோடு பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள் என்பதும், கூத்துக்களைப் பார்ப்பதற்குத் திரள் திரளாக மக்கள் கூடினார்களென்பதும் அரசர்களுடைய அரண்மனைகளிலும் நடிக்கர்கள் தம் நாடக ஆற்றலைக் காட்டிப் பரிசில் பெற்றார்களென்பதும், நாடகங்கள் இசைப்பாட்டோடு சேர்ந்து விளங்கின என்பதும் பிறவும் பழந் தமிழ் நூல்களால் அறியப்படுகின்றன.

பட்டினப்பாலை எனும் நூலில் அக்காலத்திலே காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் “பாடலோர்த்தும் நாடகம் நயந்தும்” வாழ்ந்தார்களென்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. “பண்கனியப் பருகிப் பயனாடகம் கண்கனியக் கவர்ந்துண்டு” என்பது சீவகசிந்தாமணி கூறும் செய்தியாகும். திருவள்ளுவருடைய காலத்தில்—அஃதாவது ஈராபிரம் வருடங்களுக்கு முன்—கூத்துக்களைப் பார்ப்பதற்கு மக்கள் கூடுவதும், கூத்து முடிந்தபின் கலைவதூர் என்றும் நிகழ்ந்தன. இவற்றைக் கண்ட வள்ளுவர் செல்வ நிலையாமைக்கு உபமானமாக இவற்றைக் கூறியுள்ளார்.

“கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிர் தற்று” என்பது திருக்குறள்.

நாடகம் இன்பத்தையும் அறிவையும் ஊட்டுமென்பதைப் பழந் தமிழ் மக்கள் நன்கறிந்திருந்தனர். இதனால் அவர்கள் நாடகக் கலையைப் பல துறையிலும் வளர்த்து வந்தனர்.

தமிழ் மக்கள் சிறு சிறு பிரிவினராக மலை, காடு, கடலோரம் முதலிய இடங்களில் வாழ்ந்துவந்த மிகப் பழைய காலத்திலேயே அவர்களிடையே நாடகந் தோன்றியது. வீரமே உயிரினும் சிறந்த தென்று கருதி வாழ்ந்த இம்மக்கள் போரிட்டு வெற்றி பெற்ற காலத்தில் தம் உள்ளத்தில் எழுந்த களிப்பைப் புலப்படுத்திக் காட்டக் கூத்தாடினர். இச்செயலை ‘மலர் மலைந்தாட்டு’ என்று இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. வெற்றி பெற்ற அரசர்கள் தேர்த் தட்டில் நின்று அங்கேயுள்ள வீரர்களோடு கைகோத்து வீராவேசங்கொண்டும் ஆடுவார்கள். இதனைப் புறப் பொருளிலக்கண நூல்கள் ‘முன்தேர் குரவை’ என்கின்றன. மேலும் வெற்றி அடைந்த அரசன் வீரக் கடவுளாகிய கொற்றவைக்குப் பூசையிடுதல் உண்டு. “வெட்டுண்ட தலைகளையே அடுப்பாகவும், குடைந்தெடுத்த மற்றொரு தலையையே பாணையாகவும், நிணத்தையுந் குருதியையும் அரிசியும் நீருமாகவுந் கொண்டு பவிச் சோறு ஆக்கிப் படைப்பான். இதனைப் பழந் தமிழ் நூல்கள் களவேள்வி எனக் கூறும். இப்பலியை உண்ட பேய்கள் போல வீரர்கள் தேரின்பின் நின்றாடுந் கூத்துப் பின்தேர்க் குரவை எனப்படும். இக்கூத்துப் பிற்காலத்தில் துணங்கை என்று வழங்கப்படுவதாயிற்று.

கொற்றவைக்குப்போலவே முருகனைக் குறித்தும் ஆடுந் கூத்து வெறி எனப்படும். வெறியாடலைப்பற்றிப் பழந் தமிழ் நூல்களிலே பல செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆடும் அரசரும், ஆடுபவனின் உடையும், ஆடல் முறையும், கொம்பு, பறை முதலிய இசைக் கருவிகளினோசையும் விரித்துரைக்கப்பட்டு.

(தொடரும்)

கா. பொ. இரத்தீனம்.